

dien gulden nevel van verrukking, die niemand vermoedde.

Een klok sloeg twaalf uur. Het orkest zette de eindgalop in, zweeg toen. Het was gedaan.

Zacht neuriënd liet Laura zich meevoeren door de opstuwende menigte, die naar den uitgang drong. Ze had Henri niet gezien, maar wat kon het haar schelen, ze zag hem morgen wel bij Louise. Ze nam afscheid van haar vriendin en ging alleen naar huis. Het was koud, een kille wind joeg door de verlaten nachtstraten. Ze voelde haar blijheid neerslaan. 't Was weer voorbij, twee dagen duurde het voor ze weer kon gaan, hoe zouden ze omkomen. En ze liep lusteloos voort, mokkend tegen Paul, die haar dat genot altijd wilde ontnemen.

Hij was verslagen weer in zijn stoel teruggezakt, Paul, toen Laura hem alleen had gelaten. Een oogenblik had hij haar nog willen volgen, maar het nuttelooze ervan inziend, had hij dat maar opgegeven. Haar tegenhouden ging niet en om mee te gaan naar de danszaal, daar bedankte hij voor, nadat ze hem er eens een heelen avond voor Piet Lut had bij laten staan. Maar toch... het ging toch maar niet aan, dat ze daar den heelen avond scharrelde met dien Henri, zijn grootsten vijand, dien kerel, dien hij niet zien kon. Daar had ze natuurlijk dien nieuwen mantel weer voor nodig gehad; om die beroerde vrouwenlooper in te palmen. Jawel, en dat kon hij betalen, en waar haalde hij het geld vandaan, het moest er maar zijn, voor parfum en voor japonnen en hoeden, hoe kwam hij er aan, morgen kwamen ze met de huishuur, waar moest hij die van betalen, hij had geen sou en leenen kon hij ook al niet meer, prettig was dat, vooral als je van huis uit gewend was je boel fatsoenlijk te betalen. 't Was bedonderd zooals hij er voor zat, bedonderd en nog eens bedonderd, .. en hij stond op en begon onrustig heen en weer te loopen, met de palm van zijn

hand zenuwachtig strijkend over zijn achterhoofd.

't Was een mooie grap, niets verdienen en maar blijven studeeren zonder ooit een examen te doen, hij kon niet meer werken tegenwoordig, hij had geen stuur meer over zichzelf, als dat zoo bleef duren, dan werd hij gek en dat allemaal om 'n vrouw, 'n vrouw, die nieteens van hem hield, want o god nee, ze hield niet van hem. Was het ooit es in haar opgekomen het hem eens aangenaam te maken, ze wist toch wat een beroerd leven hij gehad had. Dacht ze er ooit wel es aan, dat hij ook wel eens behoefte kon hebben aan liefde, aan innigheid... en toch bleef hij maar aan haar hangen, hoe ze hem ook behandelde. Ze betooverde hem, ze behekste hem. God, hij wist het, en toch kon hij er niets tegen doen. 't Was een noodlot, een noodlot, zijn passie voor die vrouw... en hij liet zich weer neervallen in zijn stoel en met zijn hoofd in zijn handen bepeinsde hij, hoe ze eens, drie jaar geleden bij hem was gekomen, arm en verlaten, hoe hij het toen vertroeteld had, dat teere, uitgeputte vrouwenlichaam, het gekoesterd tegen z'en eigen arm hunkerend lijf, dat zoolang naar liefde en teederheid gesmacht had. Hoe hij haar was blijven vertroetelen en verwennen, niettegenstaande al haar leelijke eigenschappen en fouten; zich maar vastklampend aan haar buien van aanhaligheid, van vervoerende zinnelijkheid soms... want het was hem onmogelijk zich van haar los te maken, hij kon het niet, o God, het was de blik van haar oogen, het was haar bewegen, het waren al die tallooze nuances van haar loom zinnelijke natuur, het was dat raadsel van heel haar zonderlinge ziel, die hem aan haar gebonden hield. En zoo gaf hij zijn heele leven weg voor wat hij liefhad en nog was hij eenzaam, het leven was wel wreed, wel wreed, en heete tranen berstten op onder zijn oogleden en gleden langzaam door zijn saamgekrampde vingers, maar ineens vloog hij met een ruk overeind, was hij dan gek ge-